

Ράδιο 30/900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης του **πλάνου 30/900** – Νοέμβρης - Δεκέμβρης 2012 | τεύχος # 3

ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ!

30/900

Το **ράδιο 30/900** "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπούσουλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε –και ζούμε– την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησή μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ.**

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μήντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτωτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr**.

Μετά από 2,5 χρόνια «διαχείρισης της κρίσης» μέσω της υποτίμησης της εργασίας από την μεριά των αφεντικών, μια «κατάρρα» φαίνεται να πλανιέται πάνω από τα μυαλά και τις καρδιές χιλιάδων ανθρώπων που ζουν ή που προσπαθούν να ζήσουν από τον μισθό τους: **Τα αφεντικά έχουν αποφασίσει πως πολλοί και πολλές από εμάς περισσεύουμε** επειδή τα ίδια «δε βγαίνουν», έχουν αποφασίσει επίσης πως όσοι και όσες δεν περισσεύουμε θα πρέπει να δουλεύουμε 10 και 12 ώρες με κουτσουρεμένους μισθούς. Αυτή ακριβώς η κατάσταση, που εκτείνεται από την εργασία μηδέν (ανεργία), περνάει μέσα από τα ωράρια λάστιχο και την εκ περιτροπής εργασία και φτάνει έως την υπερεργασία, είναι που βιώνεται ατομικά σαν «κατάρρα». Μόνο που για τα αφεντικά αποτελεί όρο επιβίωσης στον μεταξύ τους ανταγωνισμό και συνάμα **στρατηγική τους επιλογή** μέσα στην κρίση.

Ταυτόχρονα, στον δημόσιο λόγο οι εθνικές-πατριωτικές «προτάσεις εξόδου από την κρίση» συνεχίζουν να κάνουν καλά τη δουλειά τους. Έβαλαν και αυτές το χέρι τους στο να βγει στην επιφάνεια, και μάλιστα με δυναμικούς όρους, η ναζιστική συμμορία των παρακρατικών – και μαζί με αυτήν όλος ο κοινωνικός οχετός που στηρίζεται πίσω από το «οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές» και το «δουλειά στους έλληνες».

Όποιος δεν εθελotuφλεί οφείλει να αναγνωρίσει την σύγχρονη εργατική τάξη ως πολυεθνική και **οποιαδήποτε εργατική απάντηση στην ανεργία οφείλει να συμπεριλαμβάνει και το πολυεθνικό προλεταριάτο**. Η λογική της μείωσης του βασικού εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας από τις 40 στις 30 ώρες, με ταυτόχρονη αύξηση του βασικού μισθού, αναγνωρίζει στον πυρήνα της αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα της εργατικής τάξης. Γι' αυτό και θεωρούμε εχθρική προς τα συμφέροντα των εργατών και των

εργατριών κάθε εθνική αφήγηση περί σωτηρίας της χώρας. Τα αφεντικά και οι κάθε λογής φασίστες λένε πως οι δουλειές δεν φτάνουν για όλους. Εμείς πρέπει να επιμεινουμε πως οι δουλειές δεν είναι καρέκλες, δεν είναι θέσεις που περιμένουν να καλυφθούν και πάνω απ' όλα δεν αποτελούν ιδιοκτησία κανενός. Ο αριθμός τους δεν είναι αυστηρά πεπερασμένος, αλλά εξαρτάται άμεσα από τον βασικό χρόνο εργασίας. Αυτό αποτελεί και το πεδίο μάχης που πρέπει να διαλέξουμε. Ενάντια στην επιχείρηση εθνικοποίησης των εργατών και των εργατριών, ενάντια στην μνησικακία, στον φόβο και στα σπρωξίματα μέσα στις δουλειές, ενάντια εν τέλει στον ίδιο τον φασισμό, να βάλουμε μπροστά το ζήτημα της μείωσης των ωρών εργασίας για όλους.

Υποστηρίζουμε ακόμα πως η μείωση των ωρών εργασίας μπορεί να αποτελέσει **βασικό όχημα ενοποίησης όλης της εργατικής τάξης**, εργαζομένων και ανέργων, ανεξάρτητα από την εθνικότητα, το φύλο ή τις διάφορες ειδικότητες. Ενοποίηση μάλιστα **στη βάση της υπεράσπισης των ανεξάρτητων εργατικών συμφερόντων και αναγκών**, άρα υποχρεωτικά εχθρική απέναντι στα συμφέροντα των μικρών ή των μεγάλων αφεντικών. Ο κυρίαρχος «αντικαθεστωτικός» λόγος της αριστεράς και των συνδικάτων αναφέρεται στον λαό, στην πατρίδα, στους γερμανούς και στο νόμισμα. Η ενότητα στην οποία προσμένει είναι η εθνική ή η λαϊκή. Μια ενότητα στην οποία οι μόνοι που δεν χωράνε είναι μια δράκα βιομηχάνων και τραπεζιτών και που τα εργατικά συμφέροντα στριμώχνονται κάπου μεταξύ των συμφερόντων των ελεύθερων επαγγελματιών, των βιοτεχνών, των μικρών εμπόρων και των ιδιοκτητών αγροτών. Γι' αυτό οι 24ωρες απεργίες των συνδικάτων γίνονται από κοινού με τις εργοδοτικές ενώσεις των «μικρών» αφεντικών. Γι' αυτό μέσα στην κρίση ο κυρίαρχος λόγος των «αντικαθεστωτικών» της αριστεράς βρίσκει κοινά σημεία με τον λόγο των φασιστών κάθε απόχρωσης.

Δεν είμαστε από αυτούς που θα πούνε πως τα πράγματα για όσους ζουν από τον μισθό τους ή είναι άνεργοι, ντόπιοι ή μετανάστες, θα πάνε καλύτερα. Επίσης δεν σκοπεύουμε να προτείνουμε έτοιμες λύσεις του στυλ να πέσει η κυβέρνηση, να φύγουμε από το ευρώ, να πάρουμε τις γερμανικές αποζημιώσεις ή άλλες λύσεις μεταφυσικής προέλευσης, του στυλ να γίνει κάτι. Αυτό που στην πραγματικότητα μας φοβίζει είναι η πιθανότητα μεγάλα κομμάτια της τάξης μας να βυθίζονται ολοένα και περισσότερο στον βούρκο του ρατσισμού, της διαίρεσης, του φόβου και όλων αυτών των συστατικών που συνθέτουν τον σύγχρονο φασισμό. Για να μην βρεθούμε μπροστά στο ενδεχόμενο η πρώτη μαζική πορεία ανέργων να οργανώνεται από φασιστές και να εναντιώνεται στα ταξικά μας αδέρφια, τους μετανάστες, ζητώντας «δουλειά στον έλληνα εργάτη» **πρέπει να διαχωριστούμε από κάθε πολιτική που προωθεί την εθνική ενότητα και την σωτηρία της πατρίδας**. Να βάλουμε τα εργατικά συμφέροντα πρώτα απαιτώντας μείωση του βασικού χρόνου εργασίας στις 30 ώρες για όλους και όλες.

**Κόντρα στους
φασίστες,
δεν έχουμε
ανταπώστες,
αντοί που θα
αφαντίσουν
θα είναι οι
εργάτες!**

**ΣΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ
ΤΩΝ
ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΟΙ
ΞΕΝΟΙ!**

ο κύριος Γιάννης

Ο κύριος Γιάννης είναι γύρω στα εξήντα και ζει σε μια μεγάλη επαρχιακή πόλη. Ο πατέρας του ήταν φαρμακοποιός στην πόλη αυτή όταν ακόμα υπήρχαν εκεί άντε δέκα φαρμακεία. Πουλούσε φάρμακα –μετρητοίς, έτσι;– σε πλούσιους και φτωχούς και έστελνε τον γιο του σε ιδιωτικό σχολείο. Τις Κυριακές φορούσε το κουστούμι του –που έκανε όσο οι μισθοί ενός χρόνου της υπηρέτριας που του το σιδέρωνε– και άφηνε κάτι τις παραπάνω για ελεημοσύνες στο παγκάρι της εκκλησίας. Ύστερα έπαιρνε μαζί τον γιόκα και μελλοντικό διάδοχό του στο φαρμακείο και την διαχείριση της περιουσίας, μπαίνανε στο ταξί και γυρνούσανε στις εξοχάς να επιθεωρήσουνε πώς πάει η δουλειά (η δουλειά των άλλων, των μεροκαματιάρηδων εργατών) στα αμπέλια. Πολλά στρέμματα αμπέλια, που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του και παππού του κυρίου Γιάννη, που ήταν στα χρόνια του άρχοντας σε ένα εύφορο χωριό στην κοντινή πεδιάδα.

Με τα λεφτά απ' το φαρμακείο, τη σταφίδα και το κρασί σπούδασε ο κύριος Γιάννης στην Αθήνα και για να μην πολυλογούμε εκτός από το φαρμακείο – που τώρα το δουλεύει (πιο σωστά: το εκμεταλλεύεται – γιατί κυρίως το δουλεύουν οι δυο υπάλληλοι, η Ρούλα και η Γιωργιά, κανονικά με ένσημα η μία, «μαύρη» η άλλη εδώ και πέντε χρόνια) ο γιος του, εκτός λοιπόν από το φαρμακείο, είναι τώρα ιδιοκτήτης και μιας φαρμακαποθήκης. Συν καμιά δεκαριά διαμερίσματα και άλλα τόσα μαγαζιά στο κέντρο της πόλης.

Χρυσορυχείο το φαρμακείο, καλά το καταλάβατε, χρυσορυχείο και η φαρμακαποθήκη τα τελευταία είκοσι χρόνια.

Χρυσορυχείο και τα ακίνητα, τόσο τα φυτεμένα όσο και τα άλλα, τα μπετονένια. Για να το πούμε αλλιώς: χρυσορυχείο η ανάγκη φτωχών και πλούσιων αυτής της γης να βρούνε την υγεία τους, να πιούνε ένα ποτηράκι και να στεγάσουνε τις οικογένειες – ή τις μπιζνες τους. Χρυσορυχείο οι συνταγές των ασφαλιστικών ταμείων και οι επιδοτήσεις της ΕΕ. Και στο βάθος βαθος: χρυσορυχείο η δουλειά τόσων και τόσων ανθρώπων (της Ρούλας, της Γιωργιάς, του Ιγκόρ, του Χασάν, της Εράλντας, του μπαρμπα-Θόδωρου, της κυρα-Άννας) που κλαδεύουνε, γεμίζουνε ράφια, κουβαλάνε κούτες, μιλάνε με πελάτες, πληρώνουνε νοίκια, κόβουνε τιμολόγια, τρίβουνε πατώματα χρόνια και χρόνια τώρα στην υπηρεσία του κυρίου Γιάννη.

Δε λέμε, τους πλήρωνε. Άλλους τα νόμιμα κι άλλους τα «της πιάτσας». Κι έπαιρνε και τα παιδιά και τους συγγενείς τους στη δουλειά άμα χρειαζόταν καινούριους. Και δυο τους πάντρεψε κιόλας –θα το 'χε κάνει και με άλλους δυο, αλλά πολλά τα έξοδα της κουμπαριάς και ο κύριος Γιάννης σαν καλός χριστιανός (και φίλος προσωπικός του επισκόπου, να το πούμε κι αυτό) το 'χει σε κακό να βάζει το χέρι στην τσέπη.

Τους πλήρωνε λοιπόν (με πόνο καρδιάς, εννοείται!). Δώρα, επιδόματα, άδειες, όλα κομπλέ (ή περίπου). Κι αυτοί δουλεύανε...

Αλλά τώρα ο κύριος Γιάννης ΖΟΡΙΖΕΤΑΙ, λέει. Τον έχει τσακίσει η κρίση. Διαλύεται το δημόσιο σύστημα υγείας (ο ίδιος έχει ιδιωτική ασφάλιση, μην τρελαίνεστε), πέφτει ο τζίρος της αποθήκης. Κόβονται οι επιδοτήσεις, πάνε και τα αγροτικά κατά διαόλου. Κλείνουν τα μαγαζιά, άκυρα τα ενοίκια. Απολύονται οι νοικάρηδες των διαμερισμάτων, φέσια κι από 'κεί. Άσε που του μειώσανε και τη σύνταξη!

Ε, πώς να μην ζορίζεται ο άνθρωπος που έχει να πληρώσει τα μαλλιοκέφαλά του για τα χαράτσια της εφορίας;;; Πού να τα βρει τόσα φράγκα;;; Ο Λάτσης είναι;;;

Τις προάλλες, στην καθημερινή του βόλτα από τη φαρμακαποθήκη μπαίνει στο λογιστήριο:

— Καλημέρα, τι κάνετε, κύριε Γιάννη; ρωτάει η νεαρή λογίστρια (προσελήφθη με πρόγραμμα του ΟΑΕΔ, σχεδόν τζάμπα για την εταιρία).

— ΛΙΜΟΚΤΟΝΩ, απαντάει σοβαρότατος ο κύριος Νίκος με ύφος «εσύ μια χαρά είσαι, κοριτσάκι μου!».

Βάζει μερικές υπογραφές και φεύγει. Το «κοριτσάκι» γυρνάει στην συνάδελφο: «Τον καημένο τον κύριο Γιάννη!», λέει (και δεν κοροϊδεύει, το εννοεί, που να πάρει ο διάολος!!!).

Η συνάδελφος προς στιγμήν τα παίζει (και δεν είναι ότι της λείπει το χιούμορ). «Ελα 'δώ», της λέει απότομα. Μπαίνει στο ταξί, πατάει τους κωδικούς και δείχνει στο «κοριτσάκι» τη φορολογική δήλωση του κυρίου Γιάννη. Και το Ε9 του. Που είναι πιο μακρύ απ' όσο όλων των υπαλλήλων μαζί...

Υγ. Για τους φαρμακοϋπάλληλους ισχύει ακόμα για λίγο καιρό η παλιά (προ «κρίσης») κλαδική σύμβαση. Κι έτσι ο λιμοκτονών κύριος Γιάννης δεν μπορεί ακόμα νόμιμα –και βασιικά: συνάντησε αντίσταση!– να τους πετσοκόψει τους μισθούς. Έτσι, προς το παρόν(;), ο κύριος Γιάννης έχει ένα ακόμα μεγάλο πρόβλημα: όπως τον άκουσαν να λέει «ντρέπομαι να κυκλοφορώ στην πιάτσα και να είμαι ο μοναδικός εργοδότης που δεν έχει ακόμα κάνει μείωση μισθών στους υπαλλήλους».

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ (PART III)

Εξετάζοντας την κατάσταση της εργατικής τάξης και τις αιτίες της ήττας που βιώνουμε, ξεκινήσαμε μια σειρά κειμένων, εστιάζοντας κάθε φορά σε κάποιες από τις σημαντικότερες αλλαγές που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια. Συνεχίζουμε λοιπόν με τις αλλαγές στη σύνθεση της εργατικής τάξης, προβάλλοντας την ταϊνία

Μάθε παιδί μου γράμματα

Παλαιότερα, και ιδιαίτερα μέχρι τη δεκαετία του '70, ήταν πολύ δύσκολο να σπουδάσεις. Το κοινότυπο όνειρο της ελληνικής οικογένειας, και όχι μόνο, ήταν «το παιδί μου να γίνει μηχανικός ή γιατρός ή δικηγόρος». Ένα οικογενειακό όνειρο που με τη μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από τη δεκαετία του '80 κι έπειτα, έγινε κοινωνικός ποταμός. Το πτυχίο άρχισε μαζικά να θεωρείται ως ασανσέρ κοινωνικής ανόδου, κάτι που ως ένα βαθμό ήταν αλήθεια, αλλά μια αλήθεια που είχε ήδη μπει σε διπλανό ασανσέρ καθόδου.

Από στοιχεία του υπουργείου παιδείας¹ προκύπτει ότι το ποσοστό συμμετοχής των ηλικιών μεταξύ 18 και 21 ετών στην ανώτατη εκπαίδευση από 26,7% που ήταν το 1993 εκτοξεύτηκε

στο 60,3% το 2004. Λαμβάνοντας υπόψη ότι στα ποσοστά αυτά δεν περιλαμβάνονται ούτε εκείνες και εκείνοι που κυνηγούν την πιστοποίηση μιας κάποιας ειδικότητας σε δημόσια/ιδιωτικά ιεκ, ούτε βέβαια όσοι και όσες σπουδάζουν σε αει του εξωτερικού, δεν θα ήταν υπερβολική η εκτίμηση ότι οι απόφοιτοι κάποιου είδους μεταλυκειακών σπουδών αποτελούν πλέον το 80% της νεολαίας.

Η διαδικασία «να αποκτήσω ένα χαρτί», διαδικασία «προσωπικής επένδυσης» για την αγορά εργασίας, αφορά πλέον μια συντριπτική μερίδα του πληθυσμού.

Έτσι ο νέος (και η αγία οικογένειά του) αποκτά ψυχολογία μικροεπιχειρηματία, πρέπει να συσσωρεύσει και να διαχειριστεί

ένα κεφάλαιο γνώσεων με το οποίο φιλοδοξεί κάποια στιγμή ακόμη και να εκτοξευτεί κοινωνικά. Σίγουρα πάντως «να μην είναι εργάτης», έχοντας στο μυαλό τη στερεοτυπική εργατική φιγούρα του χειρώνακτα. Στα πλαίσια του ιδεολογήματος του διαχωρισμού της εργασίας σε διανοητική και χειρωνακτική, που ποτέ δεν έπαψε να επικρατεί παρ' όλες τις εργατικές αρνήσεις, η ανατίμηση της πρώτης συνοδεύτηκε από τη μαζική υποτίμηση της δεύτερης. Κι αν όχι κατ' ανάγκη ή εξ αρχής με όρους υλικούς για το ντόπιο κομμάτι της εργατικής τάξης, σίγουρα όμως με όρους αξιακούς, σε κοινωνικό στάτους.

Το θέμα είναι ότι μαζικά πλέον ο ταξικός ανταγωνισμός, η άρνηση της μισθωτής σκλαβιάς, αντικαταστάθηκαν από την κουλτούρα της προσωπικής κοινωνικής ανέλιξης με όχημα τους τίτλους σπουδών, ημών και των παιδιών.

Ο ανεγκυστήρ βρίσκεται εκτός λειτουργίας

(**σας είχαμε προειδοποιήσει να μη παίζετε όλοι μαζί**)

Μιλάμε όμως πια για μια κοινωνία όπου τουλάχιστον οι 7, αν όχι οι 8 στους 10 νέους, εκπαιδεύονται και εξειδικεύονται έχοντας φιλοδοξίες κοινωνικής ανόδου. Και στον καπιταλισμό δεν μπορείς να έχεις 7 στους 10 ως υψηλόβαθμα και ακριβοπληρωμένα στελέχη. Μοιραία κάποιοι από αυτούς θα βρίσκονταν τελικά ως μισθωτοί σε χαμηλόβαθμες θέσεις. Συνεπώς, μέσα από τη διαδικασία «να σπουδάσουμε» φτιαχνόταν ένα υποκείμενο που από τη μία μεριά είχε φιλοδοξίες, από την άλλη θα «έπεφτε» στην κατάσταση της εργατικής τάξης, θα αποτελούσε μέρος της, αλλά δεν θα το παραδεχόταν.

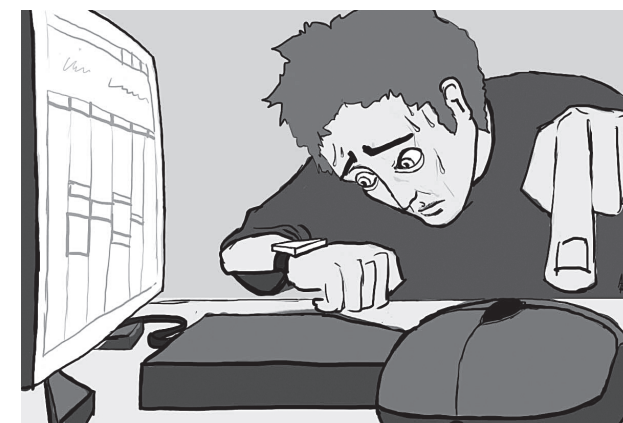
Μπορεί να δούλευαν για 700 ευρώ (και τώρα για πολύ λιγότερα), μπορεί να δούλευαν μαύρα, μπορεί να μην δούλευαν καν στο αντικείμενο που είχαν σπουδά-

σει, όμως εργάτες δεν θεωρούσαν ότι είναι, ούτε καν προσωρινά. Ήταν κάτι άλλο: «πτυχιοσύχοι».

Και δεν είναι ν' απορεί κανείς. Αν αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου όχι με βάση την πραγματική σου θέση στο σύστημα παραγωγής αλλά με βάση ένα φαντασιακό εγώ, φουσκωμένο μάλιστα με ικανές δόσεις παραδοσιακού ή/και μεταμοντέρνου lifestyle και την ίδια στιγμή οι τρέχουσες παραστάσεις για την εργατική τάξη είναι κολλημένες στο ανιστόρητο κι επικίνδυνο στερεότυπο του βιομηχανικού εργάτη, ε, δεν θέλει και πολύ...

Βέβαια, δεν ήταν χειρώνακτες, κι αυτό ήταν γι' αυτούς μια «δικαίωση»... Αλλά το κόλπο δεν δούλεψε τελικά γιατί απλούστατα δεν θα μπορούσαν ποτέ όλοι να «τα καταφέρουν». Και ποια ήταν η απάντηση σ' αυτό; Περισσότερα πτυχία, και δώσου μεταπτυχιακά, και φθάναν τα 30 δόχως δουλειά, μαζεύοντας χαρτιά. Και η κατάθλιψη να περιμένει στη γωνιά, με τους «αγανακτισμένους» αγκαλιά.

Όμως στην υποτίμηση της αξίας των πτυχίων δεν έπαιξε ρόλο μόνον ο πληθωρισμός τους, έπαιξαν και οι αλλαγές στην τεχνική σύνθεση της εργασίας που τα αφεντικά ενδιαφέρονται να εκμεταλλευτούν. Οι τεχνολογικές αναδιαρθρώσεις εκτοπίζουν ή υποσκάπτουν παλιές ειδικότητες με γρήγορους ρυθμούς. Δεν είναι ασυνήθιστο κάποιος με πολύχρονη εξειδίκευση να βρεθεί πίσω στη θέση του «ανειδίκευτου»,

¹ Από το «εθνικό χωροταξικό σχέδιο ανάπτυξης της ανώτατης εκπαίδευσης» του υπουργείου παιδείας, 8/2003. Η μεγαλύτερη αύξηση σημειώνεται μεταξύ των ετών 1997 και 2002, από 30,9% σε 57,3% αντίστοιχα. Το 2003 το ποσοστό είναι 60,2% και το 60,3% που δίνεται για το 2004 είναι εκτίμηση. Ενδεικτικά να αναφέρουμε επίσης ότι ο αριθμός των διακριτών γνωστικών αντικειμένων από 138 γίνεται 220 για την ίδια περίοδο.

τη στιγμή μάλιστα που οι διαφαινόμενες τάσεις είναι προς ένα συνδυασμό “ανειδίκευτης” εργασίας και μηχανικής μεσολάβησης².

Είχε βέβαια και τα κερασάκια της η τούρτα της τεχνολογικής αναδιάρθρωσης. Κι όσοι “τυχεροί” τα γεύονταν, ένοιωθαν άλλον αέρα να φουσκώνει τα πανιά του μικροαστισμού τους. Αναδείχθηκαν μερικές νέες δυνατότητες, κυρίως στα τεχνικά επαγγέλματα –πώς οι πληροφορικάριοι στην αρχή– και κάποιοι καβάλα στο κύμα της εκάστοτε τεχνολογικής πρωτοπορίας ήταν τόσο περήφανοι ή ψω-νισμένοι μ’ αυτό, αρκετοί

και με τη σκέψη στο μυαλό ν’ ανοίξουν τη δική τους τη δουλειά, ώστε το ότι μπορεί την ίδια στιγμή να δούλευαν σε σκλάβοι πέρναγε εύκολα σε δεύτερη μοίρα, αν δε χανόταν στο βάθος του ορίζοντα. Όπως και νάχει, τα κερασάκια λίγα και στο στόμα δεν κρατάνε για πολύ.

Ήδη απ τις αρχές των ‘90s, με την μετανάστευση της εργασίας, όποιος ήθελε να δει έβλεπε καθαρά. Ο καπιταλισμός δεν το ‘κρυψε ποτέ, το φώναζε δίπλα στ’ αυτί μας: Δεν πα νάχεις και πτυχία και χαρτιά, εγώ θ’ αποφασίσω πού θα δουλέψεις, τι θα κάνεις τελικά. Κι αν δεν κάτσεις και καλά, βιτριόλι στα μούτρα τα εργατικά – με πτυχία ή δίχως αυτά.

Τάξη τάξη, είσ’ εδώ;

Ιστορικά, η συμπεριφορά της εργατικής τάξης να αρνείται ότι είναι εργατική τάξη δεν είναι κάτι καινούργιο.

² Περισσότερα στην εισήγηση της εκδήλωσης “Νέες εργατικές φιγούρες” από τα μητροπολιτικά συμβούλια αυτόνομων, 3/2011.

Τη δεκαετία του ‘60 και κατά κύριο λόγο στις χώρες του “αναπτυγμένου” κόσμου, η νεολαία λίγο πολύ αρνήθηκε αυτήν την ιδιότητα και στελέχωσε τις «κουλτούρες του ελεύθερου χρόνου».

Και στην Ελλάδα, μετά το ‘80-‘81 που άρχισε να ξεκινείται το εργατικό κίνημα, ο κεντρικός πρωταγωνιστής ήταν η νεολαία. Το θέμα της εργασίας δεν έμπαινε με όρους πολιτικής, αν έμπαινε καν. Οι παραστάσεις για την εργατική τάξη ήταν παλιακές, δεν υπήρχε λόγος να σε αφορά αυτό το πράγμα, δε σ’ ένοιαζε. Ένας ροκάς του 1980 που δεν είχε πολιτική συνείδηση αλλά ήταν μέσα στις αντιθέσεις, θα μπορούσε να αποκτήσει ένα ταξικό μίσος και αυτό να το μεταφέρει στους χώρους που κινείται, στους χώρους διασκέδασης, αλλά δεν... Μπορεί να το μπερδεύει το πραγμα, αφού ροκάδες ήτανε και οκ ολίγα αφεντικά...

Έχει σημασία ότι από υλική σκοπιά ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης είναι άνθρωποι με κάποιου είδους πτυχίο που ζουν ως εργάτες, και ακριβώς γι’ αυτό έχει σημασία όχι μόνο το τι νομίζουν, αλλά και τι συστατικά έχει αυτό το «νομίζω» του καθενός τους και πώς μπορεί να σπάσει.

Να το ξαναπούμε: δεν είναι η πρώτη φορά που εργατική τάξη νομίζει ότι είναι κάτι άλλο. Το πρόβλημα που έχει αυτή η πτυχιούχα εργατική τάξη είναι ότι αισθάνεται κάτοχος ενός κεφαλαίου, χωρίς όμως να αντιλαμβάνεται συγχρόνως πως την αξία αυτού του κεφαλαίου την ορίζουν τ’ αφεντικά. Μπορεί δηλαδή γι’ αυτά να μην είσαι παρά “ένας αγράμματος”, αλλά να μην το καταλαβαίνεις ή τουλάχιστο ν’ αργείς να το καταλάβεις. Μπορεί ν’ ακούγεται υπερβολικό,

αλλά αν το καλοσκεφτεί κανείς, δεν είναι χειρότερα από ένα εργάτη του 1910, που μπορεί να ήταν μεν αγράμματος, αλλά αν μη τι άλλο το ήξερε, ήξερε τι είχε για πούλημα στ’ αφεντικά.

Βεβαία, σημαντικό εδώ είναι ότι δεν νομίζει ο καθένας μόνος του: Γίνεται πολύ μεγάλη ιδεολογική δουλειά για να νομίζουμε ότι δεν είμαστε εργάτες. Το ιδεολογικό ζήτημα δεν είναι προσωπικό, τι πιστεύει ο καθένας, αλλά είναι ζήτημα του ποιες είναι οι κυρίαρχες ιδεολογίες. Δεν πρέπει λοιπόν να υποτιμήσουμε το γεγονός ότι από τη δεκαετία του ‘70 κι έπειτα κανείς δεν μιλά για εργατική τάξη με σύγχρονους όρους, κανείς δεν λέει ότι ο σύγχρονος εργάτης είναι έτσι κι έτσι. Ότι δεν είναι «ένας φουκαράς».

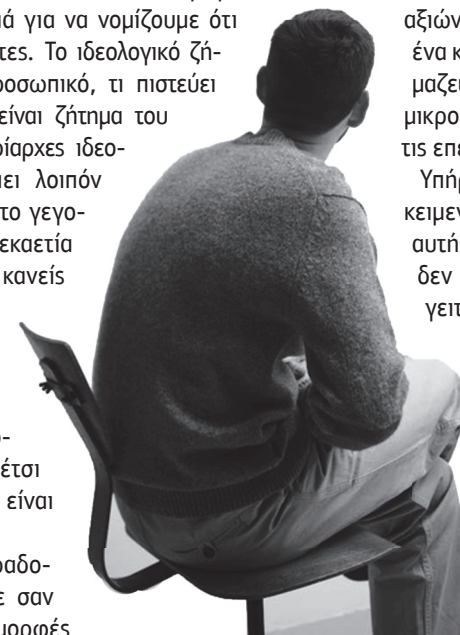
Αυτό που «παραδοσιακά» γνωρίζαμε σαν οργανωμένες μορφές

της τάξης, η αριστερά δηλαδή, δεν κατάφερε, ή απλά δεν θέλησε, να αναλύσει την αλλαγή παραδείγματος και να δει το πώς άλλαξε η εργατική τάξη στην Ελλάδα. Αντ’ αυτού, οι όποιες αναφορές στην τάξη αντικαταστάθηκαν σταδιακά με τις αναφορές στον λαό, και το “λαϊκό εισόδημα” αντικατέστησε τον μισθό. Κανείς δεν κατάφερε, ή δεν θέλησε, να δει μέσα στις νέες συνθήκες πώς διάολο παράγεται η υπεραξία, πού εδράζεται η σχέση εκμετάλλευσης και πού, σε ποιες δουλειές και με ποιον τρόπο συμβαίνουν όλα αυτά – πόσο μάλλον το αν συμβαίνουν επίσης κι έξω απ’ τις δουλειές.

Ποιός αλήθεια είμ’ εγώ και που πάω

Και είναι να αναρωτιέται κανείς... Γιατί βέβαια, παρ’ όλη τη θηριώδη ηγεμονία του μικροαστισμού μετά τη δεκαετία του ‘90, εξακολουθούσαν να υπάρχουν τόποι κοινωνικών σχέσεων όπου το ζήτημα θα μπορούσε να είναι ανοικτό (από τα τεχνικά λύκεια έως τα γήπεδα ή κάποια κλαμπ, μπαρ και πλατείες σε κάποιες περιοχές ή ακόμη και στις σχολές, τουλάχιστο σ’ αυτές με την πιο ραγδαία πτώση στο χρηματιστήριο αξιών πτυχίου). Γιατί βέβαια, δεν έλειψε ένα κοινωνικό υποβάθρο, άνθρωποι να μαζεύονται και να συζητάνε... Αλλά ο μικροαστισμός δεν διάλεγε τις παρέες, τις επένδυε.

Υπήρχε, όντως, και υπάρχει, μια αντικειμενική δυσκολία: Ότι η συγκρότηση αυτής της νέας εργατικής τάξης, που δεν έχει τις κοινότητες, τις παλιές γειτονιές, που είναι σπουδαγμένη με όνειρα και φιλοδοξίες, που είναι πιο πολύ στον τριτογενή, είναι πιο διάχυτη και ταυτόχρονα πιο πολύπλευρη, η συγκρότησή της λοιπόν ως τάξη δεν θα γίνει αν κάποιος της επαναλαμβάνει συνέχεια «είσαι εργατική τάξη, είσαι εργατική τάξη». Πολύ πιο πιθανό είναι να γίνει αν απο-

κτήσει τις δικές της μουσικές, τη δική της κουλτούρα, αν διάφορες πλευρές της ζωής της αποκτήσουν ευχαρίστηση όντας μέρος της τάξης, αν νοιώσει τη χαρά (αλλά και τη δέσμευση!) του να ξέρεις ότι δεν είσαι μόνος. Αν νοιώσει τη δύναμή της, τη δύναμη της δημιουργικότητας, της γνώσης και του πείσματος που διαθέτει, την αξία τους και την απόλαυση να τα διαθέτει προς όφελος της τάξης. Αν αποποιηθεί το στερεότυπο “εργάτης ίσον φουκαράς”. Αν τελικά αποκτήσει, ή μάλλον επανακτήσει, την περηφάνια της.

Η συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι είμαστε εργάτες δεν συνεπάγεται το συμβιβασμό με τη μιζέρια της μισθωτής εργασίας. Σημαίνει την συνειδητοποίηση της ανάγκης μας να γκρεμίσουμε αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης των αναγκών, των δυνατοτήτων, των επιθυμιών μας, και την συνειδητοποίηση της απλής αλήθειας ότι εμείς είμαστε οι πραγματικοί δημιουργοί αυτού του κόσμου. Είναι το έδαφος που χρειάζονται οι αρνήσεις μας για να οργανωθούν και να βλαστήσουν.

Για να το πούμε αλλιώς: Στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, οι κομμουνιστές είχαν να παλέψουν με φόβους του τύπου «ο θεός» ή «η σωτηρία της ψυχής». Οι τωρινοί έχουν να σπάσουν αυτό το τσόφλι του «άλλο νομίζεις ότι είσαι κι άλλο είσαι».

Ο Χ., Ο Α., και τα καθάρματα

Ο Χ. είναι εικοσιπέντε χρονών, γεννημένος στο Μπανγκλαντές. Έφυγε μόνος και ζει στην Αθήνα δέκα χρόνια τώρα, αφού επέζησε από την γνωστή-άγνωστη σκληροτράχηλη διαδρομή της μετανάστευσης. Δουλεύει σε ένα μαγαζί, κάπου προς τα βόρεια προάστια, λάντζα 10+ ώρες για τριάντα ευρώ και κάποια φιλοδωρήματα. Εκτός από λάντζα κάνει και τουαλέτες, καθάρισμα κουζίνας, κουβαλήματα, μάζεμα/κλείσιμο μαγαζιού και γενικά ό,τι αγγαρεία βρεθεί στο μαγαζί. Τα χριστούγεννα, για παράδειγμα, έβαλε τα λαμπάκια στα δέντρα, ώστε να υπάρχει το κατάλληλο περιβάλλον για να έρθουν οι κυριλάτοι μεγαλοαστοί να συνευρεθούν, αφού πρώτα αφήσουν στον Κ. από την Αλβανία να παρκάρει το πολυτελές αυτοκίνητό τους.

Ο Χ. μου λέει ότι δεν είναι όπως τα περίμενε, αλλά τουλάχιστον βρήκε δουλειά και έναν εργοδότη που κάνει και αστεϊάκια μαζί του. Ο Α., το αφεντικό, μόλις έκλεισε τα τριάντα και με τις πλάτες της εύπορης μεγαλοαστικής οικογένειάς του αποφάσισε να εκπληρώσει το όνειρό του – να ανοίξει την δική του επιχείρηση. «Εμένα ο Χ. είναι φιλάρακι μου», λέει ο Α. και πάει στο τραπέζι του, που εκτός από το γκουρμέ μπιφτέκι του τον περιμένουν δύο καλοί του φίλοι – ο ούγκας και ο μπούγκας, ξυρισμένοι μπρατσαραδες του γυμναστηρίου, που εύχονται να μπει η χ.α. στην βουλή. Ο Α. δεν θέλει την χ.α. στην βουλή και γενικά είναι αντίθετος με τον φασισμό, λέει – έβαλε και φωτογραφία αντιναζί στο φέισμπουκ. Την πατρίδα του την αγαπάει όμως – και την επιχείρησή του. Οπότε πρέπει να το παίξει διπλωματικά ανάμεσα σε φίλους, εργαζόμενους, πελάτες και ανταγωνιστές.

Ένα βράδυ, στο κλείσιμο, ο Χ. κοιτάει στην απέναντι μεριά της λεωφόρου με δάκρυα στα μάτια. «Είναι ο μικρός μου αδερφός. Τον σταμάτησαν οι

μπάτσοι. Μόλις ήρθε στην Ελλάδα και δεν έχει χαρτιά, ούτε ξέρει ελληνικά. Θα τον στείλουν πίσω. Του έχω πει του βλάκα να μην περπατάει στη μέση του δρόμου – πάντα από το πεζοδρόμιο και σκυμμένο το κεφάλι!», λέει. Ο Α. παίρνει την πρωτοβουλία και τρέχει προς τους μπάτσους – περνώντας κάθετα τον δρόμο ταχείας κυκλοφορίας και πηδώντας το ενδιάμεσο διαχωριστικό σαν ένας πραγματικός ήρωας (χα!). Λέει στα όργανα ποιος είναι και ότι ο πισιρικός δουλεύει γι’ αυτόν. Αυτοί, για να μην εκτεθούν, παίρνουν τον πισιρικά στο τμήμα και τον αφήνουν μετά από μία ώρα. Αποστολή εξετελέσθη. Ένα αποδεδειγμένα πλέον αφεντικό με ανθρωπιά και αλληλεγγύη στους μετανάστες είναι μπροστά μας – και όλοι νιώθουν περήφανοι που δουλεύουνε γι’ αυτόν.

Ο Χ. τον ευχαριστεί μέσα από την καρδιά του. Ο Α. τον χτυπάει συμπονετικά στην πλάτη – όπως κάνουν τα αφεντικά στα σκυλιά τους όταν αυτά τους δείχνουν πόσο τους έχουν ανάγκη. Όμως και ο Α. τον έχει ανάγκη – δεν βρίσκεις εύκολα καλό και εργατικό παιδί σαν

τον Χ. Παρόλ’ αυτά ο Χ. συνεχίζει να δουλεύει δέκα+ώρες για τριάντα ευρώ – και τα βράδια που δουλεύουμε μαζί, κάθονται μαζί του μέχρι το κλείσιμο, για να τον πάω κάπου στην πατησίων όπου μένει, γιατί αν πάει με τα πόδια, εκτός το ότι είναι μακριά, φοβάται το πέσιμο από φασίστες. Επίσης φοβάται και για την εκμετάλλευση στην οποία υπόκειται, αλλά δεν είναι σε θέση να κάνει κάτι γι’ αυτό – όσο τουλάχιστον τον κυνηγάει το μαχαίρι του ξυρισμένου φασισμού.

Κι ύστερα, πηγαίνοντας κι εγώ για σπίτι, σκέφτομαι και λέω: Ο Α. και οι φίλοι του είναι συγκοινωνούντα δοχεία τα οποία συγκρατούν δύο διαφορετικές εκδοχές της ίδιας ουσίας. Ο φασισμός δεν εκφράζεται μόνο μέσω των ούγκα-μπούγκας στον δρόμο, αλλά ξέρει να πλασάρει τον εαυτό του και στους χώρους εργασίας και κατ’ επέκταση στην εργασία την ίδια, μέσα από τα κυριλέ κοστούμεια αφεντικών/επιχειρηματιών που ναι μεν όλοι ίσοι, αλλά...οι νόμοι της αγοράς – το κέρδος-ο ανταγωνισμός-η εκμετάλλευση. Κατ’ επέκταση, η ακραία εκμετάλλευση/υποτίμηση της εργασίας είναι ένα ύπουλο πρόσωπο του φασισμού, το οποίο –όπως όλα τα υπόλοιπα– έρχεται πρώτα για τους πιο αδύναμους και μετά για όλη την εργατική τάξη.

Γιατρέ ...

Στον πόνο δίνουμε
τον καλύτερο εαυτό μας.

Μετά ευτυχώς,
επεξεργαζόμαστε
την θλίψη.

- Δεν έχει δουλειά γιατρέ, δεν έχει δουλειά.
- Ναι, μου τόχατε ξαναπεί
- και μού πατε να κάνω υπομονή
- και άσκηση αρκετή, δεν είδα κάτι παθολογικό
- ναι, μα παράγινε τώρα το κακό
- είναι κι ο καιρός, παραπονούνται κι άλλοι ασθενείς, πείτε μου όμως πώς νοιώθετε
- Χάλια, τι να πω, λες και δε χρειάζεται πια κανείς, δε χρειαζόμαστε τίποτα πια, τάχουμε όλα
- μα τι λέτε;
- τα σπίτια μας δεν θέλουν επισκευή, φαγητό έχουμε πολύ, είμαστε τόσο υγιείς που νοσοκομείο μήτε να δεις, στο ίντερνετ μαθαίνουμε ό,τι χρειάζεται να πεις...
- Αστειεύεστε αγαπητή και περιμένουν κι άλλοι ασθενείς

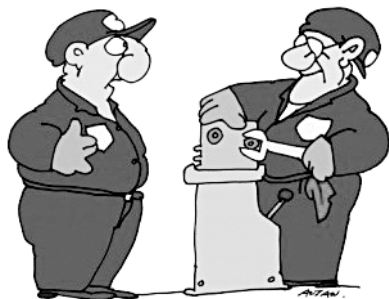
η εργατική τάξη στον γιατρό

- Ε όχι, πείτε μου εσείς γιατρέ, χωρίς αστεία, γιατί έχω αυτό τον πόνο; που όλο δυναμώνει. Γιατί δουλειά δεν έχω; Γι αυτό ήρθα, έχετε και το ιστορικό
- μια στιγμή να δω... θυμίστε μου λίγο, κυρία... τάξη, σωστά;
- Εργατική
- ναι, εργατική, εδώ σας έχω. Χμμμ
- Χμμμ γιατρέ;
- Καταρχάς νομίζω ότι δεν ακολουθήσατε τη συμβουλή μου, δεν ασκηθήκατε πολύ
- Μα τι λέτε τώρα, δούλεψα, πολύ
- Τι δουλειά είπαμε ότι κάνετε;
- Τη δουλειά,
- πιο συγκεκριμένα; Ποια δουλειά;
- Δεν έχει πιο συγκεκριμένα, όλα αυτά που χρειάζεται να γίνουν, με τα χέρια, με το μυαλό, με την καρδιά, με τον υπολογιστή, με τη σκούπα, ακόμη κι αυτά που δεν χρειάζεται να γίνουν. Και πληρώνομαι γι αυτό με μεροκάματο ή με μισθό, δεν είμαι αφεντικό. Και την ιατρική ως μισθωτή, βέβαια, κι αυτή την εξασκώ, μα μούπανε τον κύριο Κράτο να επισκεφθώ, για τις τάξεις τον ειδικό γιατρό, κι έτσι ήρθα πάλι εδώ.
- Εκ πρώτης πάντως, θα έλεγα ότι δεν κάνατε τις ασκήσεις που έπρεπε, δεν κρατήσατε τον εαυτό σας στη σωστή φόρμα, χάλασε ο καιρός κι ορίστε
- Ορίστε, τι ορίστε; Ποιος καιρός;
- Να το πω απλά, διήγατε βίο μαλθακό, αδυνατίσατε και ιδού
- Ιδού ξιδού, κι ευχαριστώ για την απλότητα, μα δε μου λες γιατρέ, ωραία, εγώ αδυνάτισα, άσε που αδυνατισμένη ξεαδυνατισμένη όταν δουλεύω παράγω πολύ περισσότερα από παλιότερα, άστ' όμως αυτό...
- Ορίστε!!
- τι ορίστε πάλι;
- Εε τίποτα, συγγνώμη, είχα προχωρήσει τη σκέψη μου πάνω στο πρόβλημά σας, συνεχίστε

- αυτός ο γαμ... με το συμπάθιο, ο παληόκαιρος που δουλειά δεν έχει, πώς μας ήρθε; Αφού ανάγκες υπάρχουν... και μεγαλώνουν... γιατί δουλειά δεν έχει;
- Μα ελάτε τώρα, θέλει πολλή σκέψη για να αντιληφθείτε ότι ανάγκες μπορεί να υπάρχουν, λεφτά δεν υπάρχουν...
- Εγώ το ξέρω πολύ καλά ότι λεφτά δεν υπάρχουν, μάλλον καλύτερα απο σας γιατρέ
- Δεν εννοώ εσάς, εννοώ αυτούς που δίνουν δουλειές
- εγώ αυτούς που είχαν τα λεφτά και λέτε δεν τα έχουν τώρα αν κι εγώ μια χαρά τους βλέπω, όλο τους πληρώνω
- μα κι αυτοί σας πληρώνουν όταν δουλεύετε και σας παρέχουν ό,τι χρειάζεστε
- ό,τι χρειάζομαι;
- και ό,τι θέλετε ακόμη
- που εγώ τα φτιάχνω
- ναι αλλά αυτοί βάζουν τα λεφτά
- και παίρνουν τα λεφτά σαν τα πληρώνω και με το παραπάνω
- ναι, και πήγατε και πλακωθήκατε στα δάνεια και μετά δε σας φθάνει ο μισθός και δεν έχετε να πληρώσετε ούτε γι αυτά που ήδη έχετεφτιάξει, και τι θα γίνει; Ε; Τόσα πράγματα τι θα γίνουν;
- Α, συγγνώμη κιάλας, συγγνώμη που το παράκανα και στη δουλειά, δε ζήταγα και αρκετά λεφτά, συγγνώμη...
- Κοιτάξτε, αν θέλετε την επιστημονική μου συμβουλή και γνωμάτευση, ας μιλήσουμε επιστημονικά, λογικά, όχι συναισθηματικά, και αφείστε αυτή την άγαρμψη, εγωιστική θα έλεγα, προσέγγιση
- Ωραία, πείτε μου λοιπόν, επιστημονικά... δουλεύω, προσφέρω, φτιάχνω, μετά τα πληρώνω τα αγοράζω, ας πούμε ότι έτσι είναι κι έτσι ήταν, τι άλλαξε τώρα και χάλασε ο καιρός κι έπιασε αυτή η βαρυχειμωνιά; και δεν το περιμέναμε, το περιμέναμε;
- Ε, εντάξει άμα το δει κανείς από μακριά, έτσι είν αυτά, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι... ο τζιτζικας, ο μέρμηγκας...
- και του πουλιού το γάλα, μα είμαστε τώρα σοβαροί;
- Δεν ξέρω για σας, εμείς είμαστε και σας παρακαλώ πολύ, επιτέλους, γιατρός είμαι, κι αν θέλετε να ξέρετε, ναι κυρία μου, το περιμέναμε.
- Το περιμένατε...
- Το περιμέναμε, κι αν δεν το περιμένατε εσείς είναι δικό σας πρόβλημα. Θα είχατε ένα επιπλέον κίνητρο να κάνετε τις ασκήσεις σας.
- Είναι και που σαν δούλεα, και τώρα όταν δουλεύω πού και πού, πάλι ένιωθα πόνο, άλλο πόνο, και τώρα ακόμα πιο δυνατός, ε πού μυαλό για ασκήσεις
- Υπεκφυγές αγαπητή, τι πόνο όμως; δεν βλέπω τίποτα στο ιστορικό
- Να, να δουλεύω βράδυ πρωί κι ό,τι βγάζω να μην είναι αρκετό
- Χμμμ, τι να σας πω δε βλέπω πάντως κάτι παθολογικό, μάλλον μια αδυναμία προσαρμογής σε καταστάσεις στρες, που είναι όμως μέσα στη ζωή, σε καταστάσεις κρίσης, όπως τώρα μ' αυτόνε τον παλιόκαιρο

Η Φιάτ θέλει ξέφρενους ρυθμούς
για να φτιάξουμε εκατομμύρια
αυτοκίνητα.

Μετά ποιός
θα τ' αγοράσει;
αυτή;

η εργατική τάξη στον γιατρό

- Ωραία, κι έτσι νάναι, τι θα γίνει; πού θα πάει;
Όλο και δυναμώνει ο πόνος, ποιος πόνος δηλαδή, οι πόνοι
- Να ηρεμήσετε, να γίνετε πιο θετική, να μην έχετε υπερβολικές απαιτήσεις απ' τη ζωή, υπομονή
 - Μα τι απαιτήσεις, εδώ...
 - Ορίστε, βλέπετε; Αμέσως να σηκώσετε φωνή
 - Μα τι φωνή...
 - λιγότερη επιθετικότητα, χαλαρότητα, και τότε θα δείτε πως θα φύγουν οι πόνοι πως θάρθει κι η δουλειά
 - Πώς θάρθει δηλαδή; Με το να δουλεύω για ένα πιάτο φαί; Και καλά ας πούμε ότι το κάνω, αφού λέτε ότι τ' αφεντικά δεν έχουν λεφτά, πώς θα γίνει η δουλειά; Γιατί, να το παραδεχτώ γιατρέ, δεν ξέρω αν είναι απ' τους πόνους, αλλά ότι έχω αδυνατίσει, έχω, το νοιώθω
 - Μα σας το λέω
 - οπότε για επαναστάσεις και τίποτα τέτοια δε με πολυβλέπω, εδώ τα στοιχειώδη δεν μπορώ καλά καλά...
Δεν είμαι καλά γιατρέ, δεν είμαι καλά...
- Για τις επαναστάσεις μη σας ανησυχεί, το ότι δεν έχετε υστερικές τάσεις καλό είναι. Ηρεμία. Ηρεμία και υπομονή, ίσως κι ένα ταξίδι μια αλλαγή παραστάσεων
- Γιατρέ, με δουλεύεις
- Σας παρακαλώ κυρία μου... ένα ταξίδι για αναζήτηση εργασίας ίσως
- Αυτό πάλι... κάνει καλό στον πόνο η ξενητεία γιατρέ;
- Μερικές φορές, με το κατάλληλο κλίμα
- Ναι, ειδικά τώρα πούναι και παράνομη η ξενητεία... ποιο κλίμα και ξεκλίμα γιατρέεε; το φάγανε το κλήμα. Κι όπως και νάχει, είτε δω είτε κεί, αφού λεφτά δεν έχουν λες τ' αφεντικά.
- ε καλά, δεν έχουν... εννοώ δεν έχουν για ξόδεμα.
Τα λεφτά τους θέλουν να πιάνουν τόπο, ν' αυγατίζουν
- Αφού εγώ τους τ' αυγατίζω...
- Ναι αλλά δεν τα αυγατίζετε όσο και όπως θέλουν κι είστε και κακότροπη.
Στην τελική κάθονται και τα φυλάνε, δεν έχουν και καμιά ανάγκη.
Μπορούν να περιμένουν, εσείς δεν μπορείτε, άσε και το άλλο
- Εγώ δεν μπορώ; Εγώ που μια ζωή περιμένω; Και μπορούν αυτοί; Ναι, αν δεν κάνω τίποτα και περιμένουμε κι οι δυο μαζί τότε μπορούνε παραπάνω, αλλά αν το θελήσω εγώ... αν το θελήσω εγώ, ποιος με είδε και δε με φοβήθηκε... εγώ γιατρέ
- Δεν μου είχατε αναφέρει αυτές τις κρίσεις μεγαλείου, και πριν μου τα λέγατε τόσο λογικά, αυτό πρέπει να το προσέξουμε. Και είναι κρίμα που δεν έχω φροντίσει να έχω έναν καθρέπτη στο ιατρείο, θα σας συνέφερε αμέσως.
Έχει συμβεί κι άλλες φορές; Πιθανό να σχετίζεται με διαταραχές της μνήμης.
- Εντάξει, δεν... αλλά αυτοί δεν είναι που μ' έχουν ανάγκη; Τα λεφτά τους ούτε να τα φαν μπορούν, ούτε μ' αυτά να ντυθούν ούτε αυτά πηδούν.
Αν και για το τελευταίο δεν είμαι και τόσο σίγουρη...

– Λοιπόν, αυτό πρέπει να το προσέξουμε.

Αν επιμείνει, μην αμελήσετε να ζητήσετε την βοήθειά μου.

– Νάστε καλά γιατρέ, μα δεν πονάει, δεν ενοχλεί, απλά μια αναστάτωση μικρή

– Επιτρέψτε μου να ξέρω κάτι παραπάνω. Είναι όμως και το άλλο, που ήθελα να πω πριν και με διακόψατε. Τι θα' χате να αυγατίζετε, ... μια που εκεί είναι το πρόβλημα, αν δεν ήταν αυτοί;

– Μα επιτέλους γιατρέ, κότα είμαι;

– Ε, τώρα, τι να σας πω...

– Ελα ντε, τι να μου πείτε; να μου πείτε ότι είμαι κότα; θα χάσετε και τον πελάτη, κτηνίατρο θα 'πρεπε να επισκεφθώ

– Το χιούμορ σας πάλι. Κοιτάξτε, το θέμα είναι ότι είσαστε υπερβολικά εστιασμένη στον εαυτό σας και συγχρόνως δεν τον αποδέχεστε.

Έχετε υπερβολικές απαιτήσεις. Πρέπει να αντιληφθείτε ότι σε τελική ανάλυση δεν είστε και μόνη σας, είστε μέρος ενός μεγαλύτερου οργανισμού σ' αυτή την κοινωνία και όλα τα μέρη πρέπει να συνεργάζονται αρμονικά για το κοινό καλό. Είναι τόσο δύσκολο να το αντιληφθείτε; Πόσο πιο απλά να το πώ;

– Αυτή η τελική ανάλυση...

– ναι;

– σε τελική λύση μου φέρνει τώρα τελευταία

– Αρχίσατε πάλι, νομίζω ότι...

– Ένα τελευταίο γιατρέ, ένα τελευταίο, και φεύγω.

Κανα φαρμακάκι, δεν παίζει; Για να τη βγάλουμε τώρα άμεσα, γιατί πονάω γιατρέ, πονάω πολύ

– Κοιτάξτε, είπαμε, και οι πόνοι είναι σημάδια, οδηγοί

– Γιατρέ!!!

– Μην εξάπτεσθε αγαπητή μου, θα σας απαντήσω ειλικρινά. Υπάρχουν κάποια φάρμακα, στη μαύρη αγορά κατα κύριο λόγο, αν και όλο και περισσότερα παίρνουν άδεια, είναι όμως βαριά, έχουν τις παρενέργειες, τα ρίσκα τους...

– Προσφέρουν κάτι;

– Μια ανακούφιση προσωρινή σίγουρα. Γι αυτό αναφέρθηκα πριν στον πόνο κι αρπαχτήκατε, γιατί ο πόνος θα σας δείξει, είν' εργαλείο ο πόνος.

– Εργαλείο ή οδηγός;

– Εε ναι, σωστά, οδηγός. Όμως σας εφιστώ την προσοχή στο εξής:

εγώ δεν μπορώ να τα προτείνω. Θέλω να είναι σαφές αυτό.

Μόνο με δική σας ευθύνη, καταλαβαίνετε...

– Καταλαβαίνω γιατρέ, καταλαβαίνω

– Είδατε λοιπόν; Να σας χαιρετήσω αγαπητή, και είπαμε: αυτός ο άτιμος καιρός που θα περάσει, αλλά, συν αθηνά και χείρα κίνει που λέγαν και οι αρχαίοι ημών πρόγονοι.

Ενδυνάμωση, τις ασκήσεις μας... κι αν χρειαστεί τα φάρμακά μας, εδώ είμαστε (με κλείσιμο του ματιού)...

– Είδαμε γιατρέ, και τι δεν είδαμε, μπορεί να πεις τα ίδια είδαμε, μα όχι από την ίδια τη μεριά, κι ως τότε άραγες, αναρωτιέμαι, με ίδια τα μυαλά...

και άντε γ[ε]ια...

**25%
ΑΝΕΡΓΙΑ;**

25% ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ!

**ΑΠΟ ΤΙΣ 40 ΣΤΙΣ 30 ΩΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΑΓΩΘΟΥΜΕ
ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ...**

ΜΕ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ!

συνέλευση του
30/900

Αφίσες που κολλήθηκαν
από τη συνέλευση του
πλάνου 30/900
τον Σεπτέμβρη
και Οκτώβρη
του 2012

**200%
ΑΥΞΗΣΗ ΤΗΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
30 ΧΡΟΝΙΑ;**

25% ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ!

ΑΠΟ ΤΙΣ 40 ΣΤΙΣ 30 ΩΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ!

**ΕΠΕΙΔΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ,
ΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΑΥΞΗΜΕΝΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ
ΕΧΟΥΜΕ ΓΙΝΕΙ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΕΡΟΙ.**

συνέλευση του
30/900